

Den traditionelle romerretlige Opfattelse er saaledes ikke mere eneraadende i moderne europæisk Ret. Hvad særligt dansk Ret angaar, saa var den almindelige Opfattelse vel tidligere snarest den samme som Romerrettens; men i den senere Tid spores der dog navnlig i Handelsforhold en tydelig Tilbøjelighed til at gøre Undtagelser fra den gængse Lære. Et Udslag heraf er § 30 i Fimaloven, der i Lighed med, hvad der allerede var fastsat ved den ældre tyske Handelslov § 54 og nu er bestemt i den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 465, fastslaar, at Fuldmagtsgiverens Død ikke medfører Prokuraens Ophør.

Det har været Genstand for megen Overvejelse indenfor Kommissionen, hvorvidt man med Hensyn til Spørgsmaalet om Indvirkningen af Fuldmagtsgiverens Død paa Fuldmagten skulde blive staaende ved den omtalte ældre, med Romerretten stemmende Opfattelse, eller om man skulde gaa videre ad den ved Fimaloven anviste Vej og udvide den der for Prokuraen udtalte Regel til at gælde som Hovedregel i al Almindelighed, og det ikke blot i Handelsforhold, men ogsaa udenfor disse. Kommissionen er kommen til det Resultat, at den sidstnævnte Løsning er den rette. Man har herved navnlig ladet sig lede af den Betragtning, at denne Løsning i de Tilfælde, hvor Spørgsmaalet om Indvirkningen af Fuldmagtsgiverens Død paa Fuldmagten faar praktisk Betydning, gennemsnitlig vil stemme bedst saavel med Parternes formodede Vilje som med Boets og Arvingernes Interesse. Boet og Arvingerne ville for det meste være bedst tjente med, at alt indtil videre fortsættes i samme Spor som hidtil, saa at en rolig Fortsættelse eller Afvikling af Fuldmagtsgiverens Virksomhed bliver mulig. Et pludseligt Ophør af Fuldmagten kunde let hindre dette og paaføre Boet og Arvingerne Tab. En hel anden Sag er, at det i mange Tilfælde kan være naturligt, at Fuldmagtsgiverens Bo eller Arvinger tilbagekalder Fuldmagten; hertil maa de naturligvis være berettigede.

Naar Udkastets § 22 i Henhold til det udviklede har bestemt, at Fuldmagten uanset Fuldmagtsgiverens Død vedbliver at gælde, er dette dog kun opstillet som Hovedreglen. Man har tilføjet den Begrænsning, at det kan følge af særlige Omstændigheder, at Fuldmagten skal bortfalde. I adskillige Tilfælde vil det fremgaa af Forholdene, at hele Fuldmagtens Formaal eller dog Formaalet med visse Retshandler, der kunne foretages i Henhold til Fuldmagten, maa være bortfaldet ved Fuldmagtsgiverens Død. Dette gælder ganske særligt, hvis Fuldmagten gaar ud paa Indkøb af Genstande til Fuldmagtsgiverens rent personlige Brug, f. Eks. en Klædedragt. I saa Fald er det klart, at det hverken kan have været Fuldmagtsgiverens Mening eller stemme med hans Bos eller Arvingers Interesse, at Fuldmægtigen efter Dødsfaldet bestiller Dragten. Men ogsaa i mange andre Tilfælde vil det være klart, at Formaalet med den Retshandel, Fuldmagten angaar, er bortfaldet ved Fuldmagtsgiverens Død. Angaar Fuldmagten f. Eks. Køb af en Landejendom, som Fuldmagtsgiveren personlig vil drive, eller af en Villa, han selv vil bebo, bør Fuldmægtigen ikke efter Fuldmagtsgiverens Død afslutte noget Køb. Tredjemands Interesse kræver imidlertid, at man ikke i disse Tilfælde ubetinget kan lade Fuldmagten bortfalde, saaledes at alle Retshandler af den paagældende Art, som foretages efter Dødsfaldet blive uforbindende for Boet. Ligesom de Fuldmægtigen af Fuldmagtsgiveren meddelte Forskrifter med Hensyn til Benyttelsen af Fuldmagter, der have faaet særlig Tilværelse overfor Tredjemand, ikke komme den godtroende Tredjemand til Skade, saaledes bør heller ikke Fuldmagtsgiverens Død for disse Fuldmagters Vedkommende kunne paaberaabes mod Tredjemand, medmindre han havde eller burde have Kundskab baade om Dødsfaldet og om dets Betydning for Fuldmægtigens Beføjelse til at foretage Retshandelen. En saadan Begrænsning, der stemmer med Reglen i den tyske borgerlige Lovbog § 169, er derfor ogsaa i Udkastet føjet til Udtalelsen om, at det kan følge af